

UN CONTE PER CELEBRAR



Com que ja sabeu moltes coses de Sant Vicenç de Paül: que era capellà, que estimava els pobres, que deia que tothom els havíem d'estimar, etc., etc., avui, que celebrem a l'escola la seva festa, aprendrem quelcom més d'aquest gran sant. Pareu atenció, perquè us agradarà això que contaré ara:

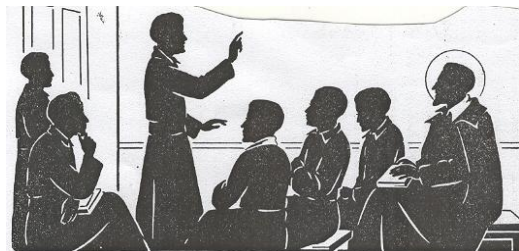
Fa 300 anys (no tres com teniu alguns de vosaltres, ni trenta com tenen alguns professors), un grup d'amics de Sant Vicenç de Paül arribaren a Espanya per fer de catequistes i més coses bones que havien après de Sant Vicenç.

Feia temps que el Capellà Vicenç de Paül, que vivia a París, però que coneixia Espanya, volia enviar-hi alguns companys per això que hem dit abans: parlar de Jesús, ajudar els pobres, mirar si feien falta Germanes per atendre'ls als hospitals i als asils, com ara la casa d'Empara, fer escoles, etc..



Sovint parlava d'això amb una dona que es deia Lluïsa de Marillac i amb els seus amics que també eren capellans. Se li veia preocupat perquè els que manaven a Espanya no li donaven permís per venir... Deien que si no tenien papers, que si "patatín" que si "patatán"...

Com que s'havia fet gran i tenia algunes malalties, va morir sense veure com els seus missioners creuaven els Pirineus. De totes maneres va morir content perquè els seus companys li van prometre que tant punt acabessin les dificultats vindrien cap a Barcelona.



Una mica més tard, l'any 1704, alguns dels seus companys, que vivien a Itàlia se'n recordaven d'Espanya i miraven la manera d'arribar-hi. Els que governaven eren una mica més amables i els van donar permís i papers perquè vinguessin.



I dit i fet. Agafaren un vaixell a Roma i creuant la Mediterrània desembarcaren a Mataró. La mar estava serena però com els vaixells eren vells s'ho van passar malament, fins i tot es marejaven i arribaren cansats arrossegant les maletes... A Mataró els esperava un senyor de Barcelona, que es deia Senjust, els va rebre amb molta alegria i els donà una casa per viure al carrer dels Tallers, a Ciutat Vella, a Barcelona. Eren, em sembla, tres capellans.

Començaren a fer catequesi i a parlar de Jesús per tot arreu. Els barcelonins, la gent de Mataró, els vilanovins i molts més, es trobaven bé amb els capellans paüls. Eren bones persones i s'assemblaven a Sant Vicenç, el seu gran amic i model.



Els diumenges, quan la gent sentia parlar els missioners, notaven com el seu cor es feia més tendre i que el seu cap pensava més en els pobres que no tenien res per menjar... I van començar a visitar avis a les seves cases o a les residències, i portar aliments. També ajudaven amb diners per fer escoles.

Com ja sabeu tots, una senyora molt bona de Vilanova que es deia Magdalena Mirò va fundar la Casa d'Empara

Passava el temps i molts joves es van adonar de la bondat dels missioners paüls... els veien i deien: caram ... això de fer bondat i ensenyar l'evangeli de Jesús està molt bé ... i volgueren formar part del seu grup. Per això a Catalunya i a tota Espanya hi ha bastants capellans paüls.

Diuen que Sant Vicenç de Paül, que és al cel, riu molt amb els altres sants perquè els seus companys, els capellans Paüls, segueixen fent bondat des de que arribaren a Barcelona fins ara.